

CAMILLA LÄCKBERG
JA ANNA BÅGSTAM

ERIKOIS- YKSIKKÖ

VAIENNETTU POLIISI & VALLAN VAHTI

Suomentanut Elina Lustig

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

Text and data mining prohibited.

Ruotsinkieliset alkuteokset:

Bok 1 – Den tystade polisens

Bok 2 – Visselblåsaren

Copyright © 2026 Camilla Läckberg

First published by Forum, Sweden

Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2026

Kustannusosakeyhtiö Otava

Uudenmaankatu 10, 00120 Helsinki

tuoteturvallisuus@otava.fi

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-55200-0

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026

**VAIENNETTU
POLIISI**

PROLOGI

TORSTAINA 26. JOULUKUUTA

Erik nosti selkänöjää ja kohensi ryhtiään. Jos ei kohta rupeaisi tapahtumaan, hän nukahtaisi. Pysäköintihalli oli tyhjä. Heidän autonsa lisäksi siellä oli vain kymmenen muuta ajoneuvoa, ja viimeisen tunnin mittaan tilassa oli liikkunut vain muutama ihminen. Hyvä olisi, jos ketään ei ilmaantuisikaan paikalle. Silloin hänen ei tarvitsisi kirjoittaa raporttia, vaan hän pääsisi ajamaan suoraan kotiin Vilgotin luo. Vilgot nukkui hänen lähtiessään, silti Marian silmissä oli leimunnut kiukku. *Lähdetkö oikeasti nyt töihin? Kuka ottaa vapaaehtoisesti jonkun helvetin päivystysvuoron joulunpyhinä? Yrität vaan paeta meidän seuraa.* Erik olisi halunnut huutaa, että päinvastoin, hänhän teki kaiken nimenomaan heidän vuokseen, jotta heillä olisi asiat hyvin. Ja siksi, että hänen oli pakko. Mutta hän ei sanonut mitään, otti vain takkinsa ja lähti.

”Nyt.” Simon tökkäsi häntä kevyesti olkapäähän.

Teräsovi kirskui kuuluvasti, kun portaikosta ilmestyi kaksi tummiin pukeutunutta miestä. Erik painautui istuimessaan siviikkunan takareunaan näkymättömiin. Kun hän tavoitteli käsiinsä kameraa, Marian lepytyslahjakassi rapisi. Roosinväriäinen

silkkikimono, helvetti. Siihen hän oli nopeasti tarttunut heidän kulkiessaan ostoskeskuksen läpi. Tuhat kruunua anteeksipyyntöä.

Erik tarkensi kameran ja napsi muutaman kuvan. *Anteeksi, hän ajatteli. Anteeksi, anteeksi, anteeksi.*

Miehet hiipivät pitkin seinänvierusta. Toinen oli pieni ja hoikka, toinen pitempi ja rotevampi. Heillä oli hansikkaat käsissä ja naamiot kasvoilla. Erikin mahassa muljahti epämiellyttävästi. Hän ei tuntenut näitä, nämä olivat uusia! Hän oli tähän mennessä oppinut tuntemaan kaikki Susipartion jäsenet ja tiesi tarkkaan, miten he liikkuvat ja millä asioilla, mutta näitä hän ei ollut nähnyt koskaan aiemmin. Hän vilkaisi Simonia. Sisältykö tähän riski? Pitäisikö heidän keskeyttää tarkkailutehtävä tai ainakin olla varovaisempia? Ehkä vetäytyä vielä kauemmaksi autossa, yrittää peittää kasvonsakin? Parkkihallin valaistus oli hämärä, mutta heidän autonsa oli pysäköity sen verran lähelle huumepiiloa, että heidät saatettaisiin havaita.

”Hitto. Mitä tyyppjä nämä ovat? Miksi he eivät lähetä normaaleja pikkupoikiaan?” Simon mutisi hiljaa. ”Emme ikinä kykene tunnistamaan noita. Tietävätkö he, että olemme täällä? Miksi he muuten käyttäisivät naamioita?”

”Miten he voisivat tietää, että istumme täällä?” Erik tuki objektiivia varovasti kojelautaa vasten ja antoi kameran käydä. Kaverit olivat nyt kahdenkymmenen metrin päässä heistä. Dogge olisi tyytyväinen kuviin, mutta mitä Simon tarkoitti? Epäilikö hän, että joku heidän ryhmästään vuoti tietoja?

”No mitenkähän?” Simon vilkaisi häntä jääkylmästi. Samassa hän läväytti autonoven auki ja lähti juoksemaan kavereita kohti. Kesti muutaman sekunnin, ennen kuin Erik ymmärsi, mitä tapahtui. Hän syöksyi Simonin perään.

”Poliisi”, karjui Simon, mutta hänen äänensä hukkui saman tien paukahdukseen, joka sai korvat lukkoon.

Heitä kohden alkoi räiskähdellä luoteja, ja äkkiä Erikin lävisti polttava kipu. Jalat pettivät, ja hän päätyi raskaasti rojahtaen kylmälle, tahraiselle betonilattialle. Hän vilkaisi jalkoihinsa päin. Marialta joululahjaksi saatu villapaita oli tummana verestä. Punainen läikkä mahassa laajeni nopeasti, ja hänen alleen oli muodostunut lammikko. Hän yritti epätoivoisesti peittää reikää kädellään, mutta verta vain pursusi sormien välistä. Reikä ei ollut ainoa. Myös rintakehästä ja palleasta pulppusi verta. Helvetti. Miksei hän ollut pukunut luotiliiviä? Yleensä hänellä oli se aina, mutta nyt he eivät olleet käyneet ensin asemalla vaatteita vaihtamassa.

”Simon.” Erik yritti huutaa ystävää, mutta suussa maistui rauta, eikä ulos tullut muuta kuin korahdus. Hän oli liukumassa jo pois. Sementtilattia hänen allaan keinui, ja hän oli vajoamassa tiedottomuuteen. Pimeä, musta aukko tuli koko ajan lähemmäksi, tahtoi nielaista hänet. Muutaman sekunnin päästä kaikki olisi ohi. Hänet valtasi pakokauhu. Elämän ja kuoleman välinen etäisyys kutistui kovalla vauhdilla. Hän ei halunnut kuolla, hän ei saanut kuolla. Hän ajatteli Mariaa ja Vilgotia. Yritti muodostaa pojan kuvan mielessään, aistia hänen pehmeän, lämpimän vauvanihonsa tuoksun. Nähdä silmissään leveän hymyn, joka puhkesi pulleille kasvoille hänen kumartuessaan pojan ylle. *Anna minun nähdä hänet vielä! Rakas, suloinen Vilgot!*

Joskus Erik oli yrittänyt kuvitella, miltä tuntuisi, kun loppu tulisi. Hän oli ajatellut, että olisi valoisaa ja rauhallista, mutta tämä kuilu, jonka partaalle hän nyt oli joutunut, oli hiljainen ja hiilenmusta. Kuolemaa ei voinut enää estää, kuitenkin hänen aivoihinsa ehti nousta aivan toinen kysymys, joka herätti ihmetystä. Miksi Simon ryntäsi ulos? Hehän olivat saaneet käskyn jäädä autoon istumaan.

Taas pamahti. Hän kuuli laukauksen juuri ennen kuin tuli hiljaista.

LUKU 1

TIISTAINA 7. TAMMIKUUTA

Pauline

”Väistäpä vähän, neiti.” Sinisiä postilaatikoita nokkakärkyssä työntävä mies viittoili Paulinelle, jotta tämä antaisi tilaa. Kun Pauline siirtyi, mies iski hänelle silmää. Hän vastasi silmäniskuun hymyllä ja tunsu lämmön ailahtavan sisällään. Hän tarvitsi tuota. Hitto kuinka paljon hän tarvitsi tuota.

Kulkukortti oli käsilaukun sisätaskussa, ja vetäessään sen esiin hän ihaili kynsiään. Olipa onni, että hän tuli lakanneeksi ne eilen, koska nyt kädet vapisivat. Kortin nainen, *Erikoisyksikön Tukholman osaston päällikkö*, huokui itsevarmuutta. Nyt valokuva heijasti ensimmäistä kertaa hänen todellista minäänsä.

Aula näytti aivan samalta kuin silloin, kun hän puoli vuotta sitten oli lähtenyt yksiköstä toteuttamaan kaipaamaansa ja samalla pelkäämäänsä muutosta. Vieläkin siellä oli sama toivottoman ruma sohvaryhmä, jonka yhdeksänkymmentäluvulta peräisin olevan verhoilun valtio oli luvannut vaihtaa. Sama kummallinen, ruskean ja vaaleanpunaisen kirjava abstrakti maalaus

roikkui tiskin takana, ihan entiseen tapaan vinossa. Kaikki muu oli ennallaan, paitsi vastaanoton uskollista Lisbethiä ei näkynyt.

Pauline jatkoi hisseille. Poliisipäällikkö Göran Nyström odotti häntä portaikon ovella juuri niin kuin he olivat aiemmin sopineet.

”Meneekö hyvin?” Nyström kysyi samalla häntä tarkastellen.

”Ehdottomasti. Hyvin menee.”

Tietenkin hän oli huomannut ihmisten katseet hakiessaan uuden kulkukortin ja kävellessään poliisitalon halki. Päät olivat kääntyneet hänen peräänsä, kasvoille oli noussut kysyviä ilmeitä, mutta kukaan ei osannut sijoittaa häntä mihinkään. Erikoisyksikkö oli yleensä kaikille tuttu. Se on itsenäinen poliisin osasto, joka tutkii poliisirikoksia tai muiden oikeuslaitoksen palveluksessa olevien mahdollisia rikoksia. Tai valtiopäiväedustajien. Tai jopa kuningashuoneen edustajien. Kaikki puolsivat erikoisyksikön olemassaoloa, mutta kukaan ei halunnut joutua sen kynsiin. Toiset ahdistuivat joutuessaan sen puheille, toisten taas olisi pitänyt ahdistua. Pauline oli aina kyennyt näkemään kollegoista, kumpaan joukkoon he kuuluivat. Useimmat eivät osanneet kuvitellakaan, kuinka paljon yksikkö heistä tiesi.

”Oletko varma?” Göran painoi hissinappia.

”Vähän myöhäistä tulla toisiin ajatuksiin nyt.” Pauline nauroi, mutta Göranin hämmentyneestä ilmeestä näkyi, että leikinlasku hermostutti häntä.

”Niin, eihän se enää käy.” Göran hymyili vaivautuneesti.

Kolmannessa kerroksessa hissi pysähtyi ja ovet liukuivat auki. Kokoustilan puheensorina kuului käytävälle asti. Muu yksikön väki oli jo koolla, ja Pauline tuli taas ajatelleeksi, miten yleistä oli saada työtovereikseen ihmisiä, jotka pitivät työtään mielekkäänä ja olivat lojaaleja toisilleen.

”Kello ei ole ihan vielä yhdeksää, mutta eiköhän mennä sisään ja aloiteta palaveri?” Göran jatkoi.

”Jep.” Oli Göranin idea tulla mukaan esittäytymistilanteeseen. Sillä tavalla hän osoittaisi tukevansa Paulinea. Itse asiassa koko johto tuki, ja se tieto sai Paulinen vieläkin liikuttumaan.

”Hyvää huomenta”, poliisipäällikkö sanoi tönäistessään oven auki. Puheensorina taukosi saman tien, ja tutkijaryhmä kääntyi katsomaan heitä. Thomas, Lotta, Eleonore, Ravi, Anton, Magnus ja Kerstin. Seitsemät kasvot, jotka kaikki tuijottivat Paulinea uteliaasti.

”Hei.” Pauline hymyili heille. ”Nimeni ei enää ole Peter. Tästä päivästä lähtien kutsutte minua Paulineksi.”

LUKU 2

Pauline

Muutaman sekunnin ajan kuului ainoastaan liikenteen melua Kungsgatanilta. Pauline näki, miten Lotta vilkaisi syrjäsilmillä Thomasta. Anton, joka oli juuri haukotellut, laski Red Bull -tölkin pöydälle ja alkoi väentelehtiä tuolillaan. Ravilla oli ollut voileipä kädessään, mutta nyt hän luopui siitä ja siirtyi kohentamaan silmälaseja nenällään.

”Minulta on luonnollisesti kestänyt kauan selvittää itselleni, että olen identiteetiltäni nainen”, Pauline jatkoi. Kun hän muutamaa tuntia aiemmin oli aamiaispöydässä suunnitellut mieles- sään, miten esittäisi uutisen, hän ei ollut kuulostanut läheskään yhtä muodolliselta. ”Ja käsitän, että tämä on teille järkytys, kun teillä ei ole ollut yhtä paljon aikaa työstää asiaa.”

Hän oli lähettänyt heille eilen kädet täristen sähköpostin, jossa yritti olla transitiosta niin rehellinen kuin vain voi ja selitti, miksi hänen oli pakko käydä prosessi läpi. Hän oli selittänyt, miten oli aina tuntenut, että jotain on pielessä, ja miten hän nyt tässä viisikymppisenä oli tullut siihen tulokseen, että hänen oli saatava elää edes puolet elämästään sellaisena kuin on.

”Johto ilman muuta tukee Paulinea. Monimuotoisuus ja inkluusio ovat organisaatiomme arvoja, ja otamme ne tosissamme. Ne eivät ole vain jonkun huippukalliin konsultin muotoilemia tyhjiä sanoja”, Göran sanoi. Hän kääntyi Paulinen puoleen: ”Tarkoiton todella mitä sanon.”

”Kiitos.” Pauline muisti Göranin kanssa käymänsä puhelun, jossa hän oli kertonut päättäneensä lähteä sukupuolen korjausprosessiin. Hän oli vapissut hermostuksesta, mutta Göran ei ollut sanonut muuta kuin että vaatii pirusti rohkeutta olla rehellinen itselleen ja että joukkoon kuulumattoman tunne oli hänellekin tuttu. Ehkä Görankin vain esitti jotain roolia ja tunsu salassa viehtymystä johonkin, mikä ei sopinut normeihin. ”Mitä te sanotte tähän?” Pauline jatkoi ja käänsi katseensa taas tutkijaryhmäänsä.

Anton ja Ravi vilkuilivat toisiaan. Eleonore piiloutui suuren englantilaisen nimikkoteekuppinsa taakse, ja Magnus risti vahvat kätensä ja lepuutti niitä pöydällä aivan kuin odottaisi jonkun muun avaavan suunsa. Kerstin rikkoi hiljaisuuden ensimmäisenä.

”Nimi sopii sinulle paljon paremmin”, Kerstin sanoi. ”On enemmän sinua.”

”Myös mekko sopii paremmin”, Eleonore sanoi ja laski teekupin kädestään.

Pauline oli valinnut punaisen kietaisumekkonsa huolellisesti. Se oli asiallinen, mutta ei liian varovainen. Hän oli tilannut sen puoli vuotta sitten amerikkalaiselta nettisivustolta ja käytti sitä nyt ensi kertaa kodin ulkopuolella.

”Se on supertyylikäs, persoonallinen, mutta ei millään lailla too much”, Lotta sanoi.

Pauline hymyili. Rohkaisevaa palautetta. Lotalla oli yleensä kauhtuneet mustat farkut, t-paita ja nahkakengät, eikä hän

tavallisesti kiinnittänyt paljon huomiota vaatteisiinsa. Mutta ennen kaikkea Lotta oli aina samaa mieltä kuin Eleonore.

”No mitä muka sanoin? Voihan lopputulos oikeasti olla too much. Jotkuthan menevät ihan liiallisuuksiin, kun ovat lopulta päätöksensä tehneet”, Lotta jatkoi ja levitteli käsiään, kun kukaan ei sanonut mitään.

Pauline huomasi, että Lottaan oli ilmestynyt sitten viime näkemän vielä lisää pieniä sekavia tatuointeja. ”Onneksi pidätte mekosta, sillä se maksoi sairaan paljon.”

”Tietenkin”, Lotta nauroi ja nyökkäsi päin vieressään istuvaa Magnusta. Magnus oli ryhmän viimeisin täydennys, kookas mies, jolla oli pörröinen vaalea tukka ja t-paidassa teksti *Söin kilon lihaa*. Pauline ei tuntenut häntä vanhastaan, mutta saamiensa raporttien perusteella hän oli ymmärtänyt, että muut ryhmänjäsenet rakastivat Magnusta yhtä paljon kuin Magnus itse rakasti Hammarbytä.

Thomas oli ainoa, jota kommentti ei näyttänyt huvittavan. Hänen ilmeensä oli kauhistunut, ja kun Pauline yritti etsiä hänen katsettaan, hän käänsi päänsä pois. Pauline tunsi piston sisällään. Hänen pitäisi keskustella Thomasin kanssa jälkeenpäin. Itse asiassa hänen olisi pitänyt keskustella Thomasin kanssa jo etukäteen.

”Jos teillä ei ole muita kysymyksiä, voidaan aloittaa pala-veri”, Pauline jatkoi. ”Mutta hakekaahan toki ensin kahvia.”

”No siinä tapauksessa minä lähden nyt menemään”, Göran sanoi hiljaa. ”Tässä ei tunnu olevan minkäänlaisia ongelmia. Hieno ryhmä sinulla.”

Göran poistui kokoushuoneesta muiden mukana puheensorinan ympäröimänä, ja Pauline rojahti istumaan vanhalle paikalleen. Viimeinkin hän saisi rentoutua.

”Kuule.” Kerstin oli jäänyt huoneeseen ja tuli Paulinen luo.

Hän näytti huolestuneelta ja hipelöi meripihkasormusta toisen kätensä keskisormessa. Hän ojensi Paulinelle mustan muovisen mapin. ”Perjantaina tuli tämä tehtävä.”

”Onko se kiireellinen?”

Pauline avasi mapin. Kerstin oli jälleen kerran koonnut tehtävään liittyvät asiakirjat hyvään järjestykseen, ja mapista löytyi moitteeton hakemisto tehdyistä toimenpiteistä ja haetuista rekisteriotteista päivämäärineen.

Pauline ei voinut olla hymyilemättä. Kerstin oli tehnyt viranomaistyötä niin kauan kuin kukaan saattoi muistaa ja tulosti edelleen kaikki dokumentit paperille.

”Se täytyy ottaa hoitoon heti.” Kerstin selasi dokumentteja. ”Kyse on jouluna Kistan ostoskeskuksen parkkihallissa tapahtuneesta ampumisesta.” Kerstin osoitti yhtä heidän edessään olevaa paperia, ja Pauline kumartui lähemmäksi. Tapaus oli täyttänyt uutiset monta päivää. Kaksi nuorta miestä oli ampunut kahta kokenutta poliisia näiden ollessa tarkkailemassa huume-kätköä, jota nuoret miehet olivat tulleet tyhjentämään. Toinen poliiseista, Erik Hansson, oli kuollut, ja hänen kollegansa Simon Stenberg oli loukkaantunut vakavasti.

”Miksi tässä epäillään virkavelvollisuuden rikkomista?” Pauline kysyi. Kun hän oli lukenut tapauksesta, ensimmäiseksi hänelle oli tullut mieleen, että se kulkeutuisi ennemmin tai myöhemmin erikoisyksikön hoidettavaksi. Ensiksikin poliisin kuolemaa oli aina vaikea hyväksyä, ja toiseksi heidän piti kyetä toteamaan, ettei kukaan ollut poikennut rutiineista.

”Yksi heidän operaatioonsa osallistuvista kollegoista on tehnyt rikosilmoituksen epäilyistä virkavelvollisuuden rikkomisesta. Kyseisen kollegan mielestä Simon Stenbergin toiminta oli kummallista. He olivat saaneet käskyn, etteivät puuttuisi tapahtumiin, mutta Stenberg oli rikkonut käskyä. Tapahtumalla on

todistaja, joka näki kaiken paikan päällä. Hänen mukaansa Stenberg oli syöksynyt autosta ja ampunut kohti nuoria miehiä. Kun ensimmäisenä paikalle ehtinyt partio kysyi, mitä oli tapahtunut, Stenbergillä ei ollut antaa vastausta, miksi hän teki niin. Hän sanoi vain, että oli päätelty toisen kavereista nähneen heidät ja aikovan ampua heidät.” Harmaa polkkatukka liikahteli Kerstinin kapeiden hartioiden yllä, kun hän ravisti päätään. ”Simon Stenberg on kokenut poliisi ja suorittanut virka-aseen tasokokeet täysin pistein, mutta nuoria kohden ampumallaan luodilla hän osui suoraan seinään, useita metrejä poikien taakse. Kaikki tuo sanotaan noissa papereissa. Otin varmuuden vuoksi kopiot Stenbergin viimeisimmistä kolmesta tasokokeesta, samoin otteen hänen poliisikorkeakoulusta saamastaan suosituskirjeestä, jota hän käytti hakiessaan tarkkailutehtäviin.” Kerstin naputti mappia varovasti sormellaan.

”Et arvaakaan, kuinka iloinen olen, että minulla on sinut”, Pauline sanoi. Kerstinillä oli vielä seitsemän vuotta jäljellä ennen eläkkeelle pääsyä, mutta Pauline murehti jo nyt päivää, jona tämän tilalle pitäisi löytää joku toinen.

Pauline kokosi paperit ja oikaisi selkänsä. ”Sano muille, että voivat pitää taukoa vielä muutaman minuutin, niin ehdin vilkaista tätä ennen kuin otamme sen käsittelyyn.”

”Selvä”, Kerstin sanoi. Hänen uurteisille kasvoilleen levisi varovainen hymy. ”Olen niin iloinen, että palasit. Tämä tehtävä vaatii meiltä kaikilta parhaan mahdollisen työpanoksen.”

LUKU 3

Thomas

Ei, ei, ei. Se ei saanut olla totta, ja silti se oli totta. Peteristä oli tullut Pauline. Thomas yritti karistaa pois paniikin ja ahdistuksen aallot, joita hänen lävitseen kulki hänen ajatellessaan asiaa. Mutta yritys epäonnistui. Olihan hän saanut viestejä Peteriltä syksyn mittaan, ja oli se epämääräinen puhelukin, mutta ei hän ollut kyennyt sisäistämään asiaa. Hän oli aavistanut, mitä Peter yritti sanoa, mutta hän ei olisi ikinä uskonut, että Peter lähtisi oikeasti transitiioon.

”Milloin hän kertoi sinulle?” Lotta kysyi, kun kahvikone oli lakannut hurisemasta ja ennen kuin hän tarttui pahviseen kertakäyttömukiinsa ja teki tilaa Thomasin kupille. ”Sinulle se kai ei ollut yllätys niin kuin meille?”

Kun Lotta hymyili, poskiin ilmaantuivat hymykuopat. Lotta oli niin kaunis. Aivan toista luokkaa kuin kaikki naiset, joita hän oli pyyhkäissyt sivuun viimeisen vuoden aikana, mutta luultavasti hän olisi tälle liian vanha. Eikä kuormasta sitä paitsi syödä, siitä tulisi vain pannukakku, ja hän ei kyllä halunnut tyriä erikoisyksikön virkaansa.

”Olen aina tiennyt, että Peteriä vaivaa jokin...” Thomas vai-
keni. Hänhän nimenomaan ei ollut tiennyt. ”Paulinea, tarkoitan.
Viime syksynä hän kertoi siitä.” Thomasin posket hehkuivat,
luultavasti valhe näkyi päälle. Aamun ensimmäiset puoli tun-
tia hän oli vain tuijottanut Peteriä – tai Paulinea, joksi hänen
piti nyt oppia tätä kutsumaan. Hän ei ollut saanut tästä silmiään
irti, ja päässä oli pyörinyt vain yksi ajatus: miksi helvetissä hän ei
ollut kuunnellut Peteriä paremmin, kun tämä soitti? Mikä tässä
pani vastaan? Miksi hänen oli niin vaikea yrittää ymmärtää? Hän
tunsi itsensä maailman pahimmaksi idiootiksi.

”Ja pystyit sitten olemaan kertomatta siitä?” Lotta tarkkaili
häntä. Magnuskin oli kääntynyt heihin päin. Jos hän olisi edes
lukenut Paulinen eilen illalla lähettämän sähköpostin, hän ei
ehkä olisi järkyttynyt aivan niin paljon.

”Niinpä. Hän halusi sitä, hänelle oli tärkeää saada kertoa
teille itse.” Valheet kuumottivat. Mitä hän tässä oikein yritti?
Hän ei ollut hyvä ystävä. Kuitenkin he olivat aina kertoneet toi-
silleen kaikki asiat, ja Peter oli tukenut häntä hänen pahimmissa
kriiseissään. Oli seisonut rinnalla, kun hän oli rämpinyt syvällä
nöyryytyksen suossa Carinan jätettyä hänet poikien jalkapallo-
valmentajan takia. Mutta itse hän oli lopettanut puhelun saman
tien, kun Peter oli viitannut sisällään meneillään olevaan taiste-
luun. Olisiko hänen pitänyt arvata, että Peter toteuttaisi suunni-
telmansa, kun tämä oli soittanut hänelle ja kertonut ottavansa
syksyllä virkavapaata esihenkilökoulutusta varten? Jo silloin se
oli kuulostanut Thomasista kummalliselta. Peter ei olisi koskaan
ollut pois heidän yksiköstään, jollei kyseessä olisi ollut jokin iso
juttu.

”No mitä mieltä sinä sitten siitä olet?” Lotta siemaili kahviaan.

”Ei kai minulla tarvitse mielipidettä olla. Jos Pet...” Thomas
korjasi puheitaan nopeasti ennen kuin kukaan ehti huomata

mitään. ”Jos Pauline on löytänyt todellisen minänsä, mikään ei voisi ilahduttaa minua enemmän.” Kolmas valhe vain muuttaman minuutin sisään. Oikeastaan hänellä ei ollut vahvaa mieli-
pidettä transitoioista. *Whatever floats your boat* oli hänen tunnus-
lauseensa elämässä, mutta kun kyseessä oli Peter, tilanne oli toi-
nen. Oli tyrmistyttävää nähdä hänet Paulinena. Vieraana ja tut-
tuna samaan aikaan, mutta kaikkein eniten pelottavana. Oliko
Peter edelleen sama ihminen vai muuttuisiko nyt kaikki?

”Aivan niin”, Lotta sanoi. ”Kenelläkään ei pitäisi olla mitään
sanomista siihen, miten toiset elävät elämäänsä.”

”Ei niin.” Oli selvää, että Lotta pyrki sanoillaan johonkin,
mutta Thomas ei tiennyt, mihin. Ja kaikki Carinan kanssa viete-
tyt vuodet olivat opettaneet hänelle, että oli parempi olla hiljaa
kuin sanoa jotain sopimatonta.

Lotta ja Magnus menivät hänen edellään takaisin kokous-
tilaan. Ravi ja Anton olivat jo menneet sisään, ja avoimesta
ovesta hän kuuli, miten Eleonore alkoi viritellä yhteistä lou-
nasta. Ongelman nimi oli, menisivätkö he intialaiseen ravinto-
laan, jota Ravi aina ehdotteli ja jossa Anton oli allerginen suurin
piirtein kaikelle paitsi ehkä riisille, vai voisivatko he kerrankin
olla mieliksi Magnusille ja valita hampurilaiset. Lounasperinne
oli syntynyt monta vuotta sitten. Yksikkö juhli syömällä ulkona
silloin, kun aloitettiin jotain uutta tai kun joku oli ollut pitkään
poissa ja palasi takaisin. Thomas vain ei ollut juhlatuulella.

”Hyvä että palasitte, niin voidaan aloittaa”, Pauline sanoi.

Thomas tarkkaili vanhaa ystäväänsä, mutta tämän koko ole-
mus viesti, että täytyy puhua myöhemmin, nyt ei sovi.

Suuri vaalea pöytä oli Kerstinin tulosteiden peitossa. Ja
koska Kerstin näytti pyörittelevän uskollista meripihkasormus-
taan ja Peterin ilme oli kärsimätön, Thomas osasi päätellä, että
jotain suurta oli tekeillä.

”Olemme saaneet ilmoituksen virkavelvollisuuden rikkomisesta Kistan ostoskeskuksessa tapahtuneessa laukausten-vaihdossa”, Pauline sanoi.

Thomas ei voinut olla tuijottamatta. Pauline vaikutti edelleen hämmentävän samanlaiselta kuin Peter, mutta ulospäin hän todellakin näytti naiselta. Olkapäille ulottuvat hiukset olivat täydellisessä kuosissa. Jos ne olivat peruukki, ainakin se oli hyvin tehty. Ja mekko, jota Lotta ja Eleonore olivat hehkuttaneet aiemmin, istui häpeämättömän hyvin. Lisäksi se korosti rintaa häiritsevän kiinnostavalla tavalla. Vai että selkäleikkaus. Paskanmarjat. Hänestä olikin kuulostanut oudolta, kun Peter mainitsi siitä, ja ilmeisesti nimenomaan etupuoli oli edellyttänyt kirurgin veistä. Hän ei halunnut tietää, mitä muuta oli muutettu. Oliko Paulinella kalu tallella? Ajatus sai Thomasin käsivarren karvat pystyyn, ja hän yritti kuvitella, miltä tuntuisi herätä operaatiosta ilman vehkeitä. Hirveä ajatus.

”Thomas?” Pauline oli kääntynyt hänen puoleensa, ja nyt kaikki katsoivat häntä. ”Haluaisin, että tartut heti tähän tehtävään.”

”Ilman muuta.”

”Vastaat materiaalin läpikäynnistä. Vaikuttaa siltä, että tiettyjä tärkeitä osia puuttuu”, Pauline jatkoi.

”Okei.” Thomasta värisytti taas. Hänen täytyi siirtää ajatukset väkisin pois muista tärkeistä osista, joita Peteriltä ehkä puuttui. Siis Paulinelta. Samperi. ”Onko haalarikameroiden videoita käytettävissä?” Thomas kysyi. Hän tunsu itsensä tyhmäksi kuin ainakin vain puolella korvalla kuunnellut. Häntä oli järkyttänyt lukea ampumisesta jouluna. Jo pelkkä kollegan kuolema oli painajainen, mutta jos lisäksi epäillään kollegan kuoleman aiheuttamisesta, se edellyttää toteen näyttämistä.

”Ei, kamerat olivat kiinni. Kukaan ei tiedä, miksi”, Pauline vastasi.

”Okei. Mutta oliko valvontakameroita?” Parkkitalossa kuuluisi olla kameroita kaikkialla.

”Ei, ei niitäkään”, Kerstin sanoi ja kääntyi Paulinen puoleen. ”Lähetin kyselyn kiinteistön haltijalle heti sen jälkeen, kun tehtävä saapui meille, mutta he olivat poistaneet videot.”

”Vaikka on kulunut vasta runsas viikko?” Pauline ihmetteli.

”Kertoivatko he syytä, miksi videot oli poistettu?” Thomas kysyi. Pauline jopa elehti kuin nainen, se oli kiehtovaa.

”Eivät”, Kerstin sanoi ja alkoi selata pöydällä olevia papereja. Kaikki olivat nyt kokoontuneet niiden ympärille.

”Okei. Eleonore, voitko sopivassa välissä tarkistaa, miksi kamerat oli tyhjennetty?” Pauline sanoi.

”Entä todistajat?” Thomas kysyi. Jos teknisiä todisteita puuttui jo nyt, hän saattoi hyvin kuvitella, mitä syyttäjää sanoisi.

”Todistajia on.” Kerstin ojensi tulostenipun. Ensimmäiseksi paikalle ehtinyt partio oli kuulustellut parkkihallissa tapahtuman hetkellä olleita henkilöitä: isää, joka istui kymmenvuotiaan poikansa kanssa autossa, ja naista, joka oli käynyt vaihtamassa joululahjoja alennusmyynnissä. Jälkimmäinen oli tullut parkkitaloon juuri, kun paukahtelu alkoi. ”Tekniset tutkijat ovat tutkineet rikospaikan ja varmistaneet jäljet. Erikin ruumis on oikeuslääketieteellisessä ruumiinavauksessa”, Kerstin jatkoi. ”Hänen tavaransa ovat myös siellä. Virkapuhelin ja autosta löytynyt laukku, jossa on tietokone. Matkapuhelin ja tietokone on luovutettu it-osastolle.”

”Onko joku otettu kiinni?” Thomas kysyi.

”Ei.” Pauline katsoi häntä. ”Ampujat karkasivat paikalta jalan laukaustenvaihdon jälkeen. Metrossa on valvontakameroita, jotka saivat heidät kuviin. Vakavien rikosten kollegamme yrittävät tunnistaa heidät.”

”Missä Simon on?” Raportin mukaan kollegan jalkaan oli osunut.

”Häntä hoidetaan Sankt Göränissa, se sanotaan tässä.” Lotta osoitti mustilla kynsillään Thomasin edessä olevaa muistiota.

”Ovatko nuo tuolla ylhäällä nähneet tämän?” Thomas osoitti nopeasti kattoa. Erikoissyöttäjävirasto sijaitsi kerrosta ylempanä. ”Mielestäni meidän pitäisi mennä nyt mitä pikimmin sairaalaan ja jututtaa Simon Stenbergiä.”

”Tee niin. Rikosilmoituksen on tehnyt joku Bojan Vukovic. Hän kuuluu Västerortin salaisen tiedonhankinnan yksikköön. Yritän saada hänet kiinni sillä aikaa, kun sinä puhutat Simon Stenbergiä”, Pauline sanoi.

Thomas kääntyi taas katsomaan pomoaan. Ulkoisesti ystävä oli ehkä muuttunut, mutta päättelykyky katseen takana oli pysynyt samana. He molemmat tiesivät, mitä tämä merkitsi. Käskystä kieltäytyminen, suljetut kamerat ja poistetut videot. Tämä ei ollut erehdys: tähän liittyi joku, joka siivosi jälkensä – ja se, mikä ikinä oli tekeillä, oli jo alkanut.

LUKU 4

Pauline

Bojan Vukovic vaikutti yllättyvän Paulinen soitosta mutta sanoi voivansa ottaa hänet saman tien vastaan, jos hän pääsisi heti Solnaan. Pauline ei muistanutkaan, kuinka pimeältä ja rapistuneelta junaradan vieressä sijaitseva salaisen tiedonhankinnan tiilirakennus näytti. Pysäköintialue sen edustalla oli melkein tyhjä. Kauempana näkyvän grillikioskin edustalla näkyi muutamia virkapukuisia kollegoita, ja Paulinen kehossa värisi hermostus. Hän yritti keskittyä tummassa ikkunarududessa näkyvään peilikuvaansa ja varmistua siitä, että kaikki näytti hyvältä. Olkapäille ulottuvat hiukset, hame, saappaat. Hän tapaisi erikoisyksikön ulkopuolisia kollegoita ensimmäistä kertaa Paulinena. Miten he reagoisivat?

Ajatukset keskeytti oven naksahdus, ja aukkoon ilmaantui lyhyt mies, jolla oli vaalea tukka ja jäänsiniset silmät.

”Hei, oletko Pauline?” mies kysyi epäröiden. Pauline huomasin, miten mies tarkasteli häntä.

”Olen. Pitää paikkansa. Hienoa, että pystyit ottamaan minut heti vastaan.” Pauline ojensi kätensä esittäytyäkseen, mutta

rikostutkija Bojan Vukovic ei voinut olla vähän tuijottamatta. Saamari! Pauline toivoi, että olisi ottanut Lotan tai Eleonoren mukaan, niin ei olisi ollut niin yksinäinen olo.

”Totta kai”, Bojan sanoi. ”Toivottavasti et ole odottanut pitkään. Oisit voinut vain astua sisään.” Hän katseli ympärilleen.

”Mikäs tässä.” Pauline hymyili. Bojan oli uusi kasvo, mutta hän oli tutkinut monta tämän kollegaa Västerortin poliisi-asemalla. Vaikka eiväthän nämä siitä tietenkään tienneet mitään.

”Ehkä oli vähän tyhmää pyytää sinua odottamaan ulkona, mutta täällä nyt vain on niin hirveä kaaos.” Bojan mulkoili turhautuneen näköisenä kolhiintunutta vastaanottotiskiä, joka oli kuin jonkin vanhan itäblokkivaltion peruja. ”Henkilökunta kulkee tätä kautta.” Bojan avasi vastaanoton oikealla puolella olevan oven, ja Pauline seurasi häntä pitkin lasiseinäistä käytävää, kunnes he saapuivat suurelle teräksiselle turvaovelle. Bojan avasi sen farkkujen vyölenkkiin nyörillä kiinnittämällään kulkukortilla.

”Erikoisyksikkö on Kungsholmenilla, niinkö?” Bojan hakkasi hissien nappia. ”Tästä on tehty vikailmoitus”, hän huomautti väliin ja kohautti hartioitaan.

”Kungsgatanilla. Muutimme sinne kolme vuotta sitten.” Tyhjänpäiväinen rupattelu ei loppujen lopuksi ollut Paulinen juttu.

”Mutta kuinka kauan sinä olet ollut siellä päällikkönä? Onko Peter Ek lopettanut?” Bojan rypisti otsaansa.

Pauline kävi nopeasti lyhyen sisäisen neuvottelun. Kertoi siko hän, mikä tilanne oli, vai myötätillisikö miehen olettamusta? Ehkä hänen olisi pitänyt sopia tämä kuulustelu huomiseksi, kun hänestä julkaistaisiin juttu sisäisessä verkossa.

”Olen uusi”, hän sanoi lopulta. ”Jos siltä kannalta katsoo. Olin ennen Peter, mutta nyt olen Pauline.”

Pienen hetken ajan Bojan näytti siltä kuin henki loppuisi kesken. Kulmakarvat ampaisivat korkealle ja silmäterät laajenivat.

”Ahaa, ymmärrän. Niin voi käydä.” Bojan nyökytteli kiihkeästi samalla kun punastui kaulaa myöten.

”Niin. Niin voi käydä.” Pauline hymyili. Viidakkorumpu alkaisi soida heti heidän tapaamisensa jälkeen, mutta tällä hetkellä hän ei voinut sille mitään.

”No, tarkkailun käytävä on kuitenkin tuolla.” Bojan osoitti nopeasti hissejä vastapäätä olevaa ovea ennen kuin kiirehti Paulinen edelle. ”Mennään ihan perälle.”

Mahtavaa, koko toimiston läpi! Pauline kulki miehen perässä pitkin käytävää. He ohittivat pitkät rivit työhuoneiden ovia ja niistä heidän peräänsä kääntyviä uteliaita katseita. Matalalla olevan katon loisteputket yrittivät saada ikkunatonta tilaa valoisammaksi, mutta silti tuli klaustrofobinen olo. Kauempaa kahvihuoneesta kuului puhetta ja Bojanin avainnippu kalisi miehen askeleiden tahdissa, mutta muuten käytävä oli hiljainen.

Vähän matkan päässä käytävällä oli lipasto, jonka päällä paloi kynttilä. Kynttilän vieressä oli valkoisia liljoja maljakossa, ja joku oli asettanut kehystetyn valokuvan nojaamaan seinää vasten. Pauline pysähtyi.

”Tuo oli Erik Hanssonin työhuone.” Bojan nyökkäsi päin kaapin vieressä olevaa valkoista ovea. Se oli ainoa suljettu ovi koko käytävällä.

”Otan osaa”, Pauline sanoi. Kuvassa hymyili mies, jolla oli puolipitkä tumma tukka ja pitkät ripset. Hän tunnisti tämän kuvista, jotka olivat täyttäneet lehtiotsikoita ja uutisia koko joulunajan. Erik näytti kovin nuorelta, silmät olivat uteliaat ja ystävälliset.

”Kiitos.” Bojan pudisteli päätään. ”Tämä on aivan epätodellista. Yksikössämme järjestetään myöhemmin muistotilaisuus, mutta monet ovat vielä lomilla. Nyt joulun jälkeen töihin palaavien on pirun vaikea käsittää, että Erik kerta kaikkiaan

on poissa.” Bojan huokasi. ”Tuohon voi kirjoittaa terveisensä. Doggen idea.”

Valokuvan edessä oli avoimeksi jätetty surunvalittelukirja, ja Pauline jäi katsomaan viestejä, joita Erikin kollegat olivat kirjoittaneet vaihtelevilla käsialoillaan. *Lepää rauhassa, Erik. Hitto, olit parhaimpia tyyppejämme.*

Bojan sulki silmänsä. ”Mitä tuommoiseen nyt voi kirjoittaa? Kolmekymmentäkaksivuotias, tullut juuri isäksi. Ja sitten, kun tietää, että Simon ehkä...” Bojanin puhe katkesi.

”Olitteko läheisiä? Siis teidän porukkanne täällä?” Pauline ei nähnyt kirjassa muistosoanoja Bojanilta, mutta sivun alareunaan joku oli kirjoittanut rönsyilevällä käsialalla: *Nähdään sitten toisella puolella, Eirikur. En ikinä unohda sinua. Rikke.*

”Erik oli niitä ihmisiä, jotka ovat kaikkien kavereita. Hän teki paljon ryhmän hyväksi. Kaikki pitivät hänestä. Osaston naisia-kin hän veti puoleensa kuin magneetti.” Hän hymyili, mutta keskeytti taas puheensa nopeasti.

”Ymmärrän, että tämän kaiken on täytynyt olla teille kova isku.” Pauline sanoi.

”Mikään ei ole enää niin kuin ennen.”

Ne sanat jäivät soimaan, kun he jatkoivat matkaansa käytävän viimeiselle ovelle.

”Tässä huoneessa käymme yleensä kehityskeskustelut, mutta nyt tämä on ainoa vapaa”, Bojan sanoi.

”Hyvä. Riittää, että saamme olla rauhassa.”

Ovi oli vähän raollaan, mutta juuri kun Bojan oli tyrkkäämässä sitä auki, siitä törmäsi ulos melkein heidän päälleen poolopuseroon pukeutunut nainen, jolla oli lyhyet ruskeat hiukset.

”Olen varannut tämän”, Bojan mumisi.

”Ei hätää, olinkin jo lähdessä.” Sitten nainen pysähtyi Paulinen eteen muutamaksi sekunniksi ja katsoi häntä epäluuloisesti.